

ניבים עלון קיבוץ געש

גיליון מספר 18/1877 ה- 18 ביוני 2019. עורכת: קרינה פלדמן

*בתמונה - ענף דשא געש בהצגת הביכורים 2019, זכייה במקום הראשון.
ברכות!

לוח אירועי תרבות יוני- יולי 2019

20.06 - הרצאה של רז הנדלר
לכבוד חודש הספר העברי בשעה
20:30 בפאב

28.06 - ערב פתיחת הקיץ מול
הבמה, החל מהשעה 18:00,
בתכנון: מתנפחים, עמדות
מולטימדיה, דוכני אוכל, דוכני
אמנים והופעה של 'טרנטה גרוב
מאשין'

30.06 - תזמורת המועצה בניהולו
של אבי הדר מתארכת בגעש
(במועדון לחבר)

04.07 - החל מהשעה 19:30
ועד 22:00 - ערב בבריכה לחברי
הקיבוץ

פינת הדובדבן/ קטי רובינסקי

את הדובדבן אני מעבירה
לענת דניאל. מנהלת הגיל הרך.
ענת היא אישה מיוחדת במינה.
דמות לחיקוי מקצוענית
אמיתית
נעימה ומפרגנת תמיד רואה
את העובדות תומכת ומכילה.
ובכך מאפשרת לכל המערכת
לעבוד בצורה שקטה ונעימה
ובביטחון מלא.

ב-14.6 נערך מצעד הגאווה השנתי בתל אביב. אל המצעד הגיעו כרבע מיליון בני אדם להשתתף ולהזדהות עם הקהילה הגאה. כמי שזכתה לצעוד באירוע הגאווה הראשון שנערך כאן בארץ, אני נרגשת מהמספרים העצומים שהגיעו. מכמה אלפים שצעדו בשנים הראשונות של המצעד להגיע לשנת 2019 עם רבע מיליון צועדים, זה בהחלט אירוע מרגש. מה שבעצם הכמות מנסה לומר, זה שהגיע הזמן שבמדינת ישראל, הקהילה הגאה תקבל זכויות שוות לכל אחד במינו. וכל זה ייקרה, ברגע שמי שמנהל את המדינה, יבין שאין שום הבדל בין העדפת מין כזה או אחר לזכויות בין בני אדם שווים. כולנו בני אדם. כולנו שווים. ואני גם מחזיקה בדעה, "שכולנו אחד!"

צבעי הקשת שמסמנים את הקהילה הגאה, מדגישים לנו, שלכל אדם ישנו הצבע שלו, כל אדם מחזיק בשדה האנרגטי שלו אשר מתהדר בצבעי הקשת.

כל צבע הנו יחיד ומיוחד וביחד יוצרים קשת שמחברת אותנו ויוצרת פלטת צבעים שזורמת בהרמוניה. בואו נתפלל ליום שבו, הממשלה שתנהיג את המדינה תשכיל לחבק אליה את כל צבעי הקשת במתן זכויות שוות לכל אדם באשר הוא הנו.

תודה לכם כותבים יקרים, דב ניימן, סיליה קסטין, עירית פאוסט, רווית רותם, רבקה רובינשטיין על הכתיבה. תודה לשושי הר נוי על ההגהה.

חופשת קיץ נעימה ומהנה!

karinafeldman@gmail.com

אנו נמצאים אחרי חודש אינטנסיבי של פעילויות תרבותיות בקיבוץ ובארץ. חגגנו את אירועי יום העצמאות ואת חג השבועות כקהילה חיה, רעננה ופעילה מאוד. לדעתי, חג השבועות היה אחד מהחגים היותר מוצלחים שחווינו. צוות החג עמל וטרח לייצר חג מקסים ששיתף המון חברים וילדים. מחמם את הלב לראות כיצד אנשים לוקחים חלק בהפקה של החג, תורמים מזמנם ויוצרים כמה שעות מושקעות ומהנות יחד. בלטה לעיני העובדה, שחלק קטן מהדיירים של "צוקי ארסוף" גם נתנו את תרומתם לחג בשירה במקהלה וריקוד בשבעת המינים דבר נוסף שמאוד בלט עבורי, הנו תרומתה הרבה של רותי כץ- צרפתי לפעילות החגים. רותי סוחבת, מקשטת, מארגנת, מסדרת, מנקה, מרימה, מטאטאה כאילו זה החג הראשון שלה כאן. עם התלהבות בעיניים ועשייה נמרצת, חברים יקרים (בעיקר הצעירים שבנינו) יש לנו הרבה מה ללמוד מרותי. רוח ההתנדבות שלה, מזכירה לנו איך יצרו כאן את המקום הנפלא הזה שנקרא "געש". ובכלל מהי רוח התנדבות.

ניגשתי אלייה בסיומו של חג העצמאות, ראיתי אותה עם מטאטא ביד, השעה היתה 22:30, עוברת על רצפת המועדון, ראיתי את העייפות על עיניה, פניתי אליה, "רותי מדוע את עושה זאת?" עזבי תני לצעירים לעשות" והיא חייכה אליי במבט עייף אך כל כך מרוצה ואמרה "או זה בסדר, אני כבר מסיימת" ומיד החליפה נושא, נותנת לי הרגשה שזה באמת בסדר מבחינתה, זה חלק מחייה בקהילה.

אז שאפו לרותי על העשייה המבורכת!

הכול מסביבי דממה. "תנועת העגלות פסקה" לפי הבנתי עתה, גם האוטובוס של יום שישי, היה האחרון. אני מסתכל מערבה התחיל להשחיר ומהכביש כקילומטר רואים פנס תלוי באמצע הדרך בתחילת המושב כפי שנוכחתי לדעת יותר מאוחר. אז אמרתי לעצמי, לא יתכן שזה המקום. החלטתי לחצות את הכביש שרוחבו שלושה מטר, והתחלתי ללכת לכיוון מזרחה. נתקלתי בעשבים גבוהים ופרצתי דרך ללא דרך. כחצי שעה ואולי יותר אני צועד כשעלי חבילת בגדי עבודה ונעליים על הכתפיים. מה לומר לכם, עייף ורצוף, כמעט הגעתי אל גבולות ירדן, חושך מסביבי, תנים מייללים, אולי חשו בנוכחותי בין העשבים. החלטתי לחזור לכביש כשתנים מסביבי, ראיתי את עיניהם, לא התקרבו אלי, אבל תן כידוע לכם זאת חיה טורפת, אולי חשו "במצוקתי" וליוו אותי.

אחרי כ-71 שנה לא מצאתי תשובה על התנהגותם אנסה להתייעץ פעם עם בעל מקצוע על הנושא.. אז התחלתי את המסע לכיוון ההפוך, מערבה לקראת המנורה בכביש קשה להליכה, בורות שקעים וכורכר. מה לומר לכם הייתי מותש, רעב וטרם הגעתי עד הפנס באמצע הכביש.

איני מתכוון להתחרות עם ספרו המפואר של חברי יצחק זילבר. ואומנם זה סיפור אישי עם הרפתקה שעברה עלי, טרם הגיעי לעלי קאסם. והסיפור שהיה כך היה: בשנת 1949, אחרי שהיינו בקיבוץ מעברות כשמונה חודשים, העמסנו את כל מה שהיה לנו אז, מזוודות, ארגזים ומיטלטלים נוספים והגרעין נסע, אבל אני... לא. אני נסעתי לגבעת חביבה, בשם הגרעין והתנועה הקיבוצית, להוכיח את כישרוני לקראת הבאות.... איך אני מנקה סירים, שזה אמר שניתן יהיה להיכנס פנימה.. לסירי מרק, יחד עם מספר חברים וחברות צעירים מקיבוצים אחרים, מצ'יה, הונגריה. אחרי שבוע של עבודה כל אחד נסע לקיבוצו, ואני כמובן "לעלי קאסם". טרם הנסיעה בגמר תפקידי, שאלתי היכן נמצא השביל למקום "קסום זה".

ובכן, דבר ראשון נוסעים לחדרה, עם אוטובוס אגד, שאז היה בצבע חום וקטן ועלי לרדת במושב בני ציון, דרך מעברות צומת בית ליד. מיותר לספר לכם שקמתי שלוש פעמים לשאול את הנהג. מתקרבים? עוד מעט, אל תשכח אותי בבקשה, והנה נס, הנהג עוצר ואומר לי הגענו ל"בני ציון". ירדתי, תודה לנהג, האוטובוס נסע.. ואני נשארתי לבד. יום חורפי, סגרירי. עברו כמה עגלות רתומות לסוסים, חמורים, עמוסות באוכל לבעלי חיים, זה היה נידמה לי בשעה 16:30, כשהשמש החלה לשקוע.

" באזור שכולו פרדסים ,
איך שהוא ראיתי שביל
והמשכתי ללכת. פתאום
אני רואה פנס קטן מן
הצד, הפעם לא חזרתי...
הלכתי אחרי הפנס,
עצרתי לרגע קט, נוגע
בשער ברזל, שומע קול
קורא סיסמה!!!"

המשך בעמוד הבא

לפתע שלושה כלבים גדולים נעמדו סביבי ונבחו עד שבעל הבית הגיע צעק עליהם והם נרגעו. מהתנים ניצלתי מהכלבים ללא עזרת בעל הבית מצבי היה קשה. שאלתי אותו איפה עלי קאסם? היות ולא ידע עברית וגם לי היה חסר עוד הרבה ידע, ענה לי בגרמנית. לא הבנתי מה בפיו, (למי שלא יודע, מושב בני ציון נוסד על ידי קבוצה של עולים מגרמניה בשנת 1933, כשהיטלר עלה לשלטון). המשכתי מערבה ללא ידע ברור ולא ראיתי נפש חיה.

באזור שכולו פרדסים, איך שהוא ראיתי שביל והמשכתי ללכת. פתאום אני רואה פנס קטן מן הצד, הפעם לא חזרתי... הלכתי אחרי הפנס, עצרתי לרגע קט, נוגע בשער ברזל, שומע קול קורא סיסמה!!! הכרתי את הקול של חברי ביאלופולסקי, (לובן בעתיד) שהכרתי מבואנוס איירס, זה אני דב צעקתי, אז התחבקנו וסיפרתי את הסיפור שלי בקצרה, שאלתי איפה חדר האוכל והגעתי אבל.. חושך. לא היה כלום.

מצאתי את כפתור האור והאמת לא היה שם שום דבר, זה היה מאוחר מדי... הגעתי לבית גדול של עלי קאסם, היו בו מספר חברים שלא הכרתי, לא היתה מיטה לא היתה שמיכה ואני נרדמתי על הרצפה הקרה רעב ומותש. למחרת היום שבת, מצאתי את חבריי והלכתי לחדר האוכל. והנה כך הגעתי לעלי קאסם.

העפעפיים המוגפים היו כחיץ ביניהם אל החילוניות המפתה והבוגדנית. רק משה, בנו של הרב הציץ בנעשה, לא לפני שמצא פינה בין האברכים כך שאביו לא יתפוש את מבטו הצמא להרפתקה. כבר שנים שהוא מנסה להשתחרר מככלי הדת. הכל התחיל לפני יום כיפור לאחר בר המצווה. הוא הצטרף לאביו והלכו לטבילת טהרה במקווה. היה שם צפוף. הוא לא ישכח איך התחככו אחד עם השני. ריח הזיעה והצפיפות הפכו את בטנו והוא הקיא על המים. אביו הרים את ידו וסטר לו בכוח.

איך אתה מעז על מים טהורים, להקיא? ישמור האל, מה עשית?

משה יצא מהמים, כשכל העיניים מופנות אליו וסמוק לקח את בגדיו וברח. לא עזרו המילים המנחמות של אמו. מאז לא הסכים לבוא למקווה בימים של צפיפות וגם כשהלך זה היה מלווה באיומים עקשניים של אביו. אך תקרית זו פתחה סדק קטן בינו ובין טקסי הדת. סדק שהלך וגדל עם השנים.

"תועבה, תועבה!" צעק רבי נחמן הלוי, לאחר שהתעשת. קולו הזהד באולם הברכות המלא מתרחצים. התועבה הלכה והתעצמה בתוך המבנה המלא אדים וטיפות מים. עוד מעט היא תתקוף ותנגוס באברכים התמימים אשר באו לכאן על מנת לתת לגופם להתענג במים החמימים. "לעצום עיניים" הרב פקד בטון סמכותי והקהל עשה את אשר ציווה. איזה כוח עליון שלף את רבי נחמן מהברכה והוא רץ מהר לקראת התועבה כולו מטפטף ובעיניים רושפות מזעם. עוד מעט הן היו מתפרצות ולכה סמיכה ושורפת הייתה מכסה אותן. לבו פעם במהירות וורידיו בלטו מאוד תחת העור הלבן מאיימים לקרוע את המעטפת. הצלת העולם נפלה לידיה והוא היה מוכן למשימה. בדרך העיף מבט אל המתרחצים לוודא שאף אחד מתלמידיו לא פוזל אל החוטאת. אלה טבלו את עצמם במים כמו תיון היווד אל תחתית הכוס.

המשך בעמוד הבא

מרינה הייתה צריכה להסתובב על עקביה ולצאת אך מראם הלא צפוי סקרן אותה עד מאוד : גופם הרטוב, הידיים הבהירות, הבטן הקטנה והשעירה. הפתעתה הייתה גמורה, היא קפאה על שפת הבריכה החמה עם בגד ים מזערי תוצרת ברזיל. שני חוטים הלכו שתי וערב וכיסו טפח וגילו אחוריים, אך כל זה בצבעים חינוניים של ירוק ואדום ובמחיר מציאה. היום החליטה לבוא למרחצאות ולהפיג את המתח. כל השבוע עבדה קשה ורצתה ליהנות מסאונה טובה ומים מפנקים. היא נכנסה מהשער האחורי הרי הכירה כל פינה באתר כי מלצרה גם בו. לגבי מרינה הזת הייתה מילה של התבדלות. שם באוראל היכן שנולדה הייתה היהודיה היחידה בבית הספר. זאת שתמיד שונה, עכשיו כאן היא רוסיה. שוב הקיטלוג הזה שהיא שונאת כל כך. פעם היא בקבוצה אחת אחר כך בשנייה, אבל היא ואלוהים לא ידידים קרובים. לא נפגשו הרבה, בבית האתיאיסטי שהיא גדלה פסחו על הרבה מאוד טקסים.

מאז בר המצווה התרחק נפשית מאלוהים אך לא היה לו האומץ לקום ולעמוד מול אביו. שאלות רבות היו לו בלבו שתמיד נותרו ללא תשובות. לצד הפקפוק בכוחו של האל עמד תמיד הקושי היומיומי לחיות בצל אביו הנערץ בקהילה. הפריע לו שאמו שכל כך טרחה הייתה תמיד בצד, אביו לא שמע בקולה. נמאס לו לשמור על אחיו והכי קשה לו שלא הייתה לו פינה שקטה משלו.

עכשיו למים החמים הללו נעתר משה לבקשת אביו ובא. הרי הוא רב ובנו כל הזמן מתחמק ממצוות. כאן לפחות לא צפוף עכשיו. מסביבו האברכים נתנו דרור למחשבותיהם, אחרים מלמלו תפילה לתיקון הנעשה.

מרינה נכנסה לאולם בביטחון ובצפייה לפגוש כל מי שמוכן להתלהב מהביקני החדש. אך הנה היא ניצבת כאן מול כמאה בחורים עבדקנים עם פאות מטופחות אשר התארכו עם כובד המים. הלובן הבהיק בעיניה.

המשך בעמוד הבא

היא פלטה "סליחה" מאוד מינורי שאף אחד לא שמע. עיניה טיילו בין האברכים וצלמו במוחה את פניהם, את השיער הגזור בקפיזה והזקן אשר התפרע על הסנטרים. הפאות המגוחכות והלובן. לובן כמעט חולני אשר הגיע לכילוי בבריכות התרמו מינרלים ולהזיע בסאונות. מבטה נחת על מבטו של משה ושם נשאר. עיניו התכולות כצבע המים בבריכות עדיין הבריקו ובערו אך עכשיו הן עיינו ובחנו את הגוף החשוף מולו. משה מצדו קיבל את מבטה כהזמנה לבוא לעזרתה. הוא התרומם ויצא מהבריכה בבת אחת ורץ אליה. רבי נחמן כבר עמד מולה וידיו רעדו. לפתע גם משה היה לצדה. אצבעותיו הזריזות משכו חלוק לבן שהיה תלוי על יד הטושים והושיט אותו למרינה. היא הבחינה בדמיון ביניהם.

העיניים אותן העיניים, חשבה תוך שהיא לוקחת את החלוק שהגיש לה. מרינה לבשה אותו מהר. משה אחז בידה ורץ עמה אל שער האתר.

"לא" צעק אביו אך קולו הלך ונחלש באוזני משה.

הם נכנסו בשקט למכונית שלה, משה ישב לצדה ויחדיו נסעו משם.

מלבד ברית המילה והקבורה שום אירוע לא ממש הוקפד. עכשיו כשהיא מוקפת דתיים השתוממה על שבילי הגורל שהביאו אותה לכאן. רוב הבחורים באולם היו צעירים בסביבות גילאי השלושים. אחד מהם הסתובב מכוסה כולו בפלסטרים אשר ניסו להסתיר קעקועים מתקופת הפורענות שלו. כל המחזה הזה שעשע אותה. היא התאפקה לא להתפרץ בצחוק. אולי ממבוכה. בטנה התכווצה והיא ניסתה לשאוף את עצמה פנימה עד היעלמות. אך הקוסמות לא עבדה. במקום זה שדיה נזקפו קדימה ויותר גבוה והם בלטו עוד יותר אך הביקיני הברזילאי עמד בלחץ והפטמות לא נחשפו. עד שנחמן צעק תועבה לקח כמה שניות. בתוך ההמולה שהייתה שם היא לא שמעה את אנחות ההשתאות והפליאה של המתרחצים אך עד שעיניהם נעצמו בפקודה היא הבחינה במבטיהם המפשיטים את החוטים. רגליה הארוכות והשזופות עמדו איתנות ולא זעו, מאובנות היו קרוב לשפת אחת הבריכות. רק שפתיה רעדו כממלמלות תפילת מילוט, הזיעה גלשה על גופה העירום כמעט.

לא רציתי לראות אף אחד/ת, לא לשמוע מוזיקה, לא לצלם, לא לכתוב, לא לאכול ולמשך שבוע בערך – רק לא רציתי לחיות.

לברכתי הגדולה, יש לי את המשפחה הכי אדירה בעולם וזכיתי בחברות וחברים שאם הם לא היו קיימים/ות – היה צריך להמציא אותם/ן.

אמא שלי טענה שאני לא יכולה למות כי הדרך לבית הקברות בקיבוץ – מפחידה. מה שגרם לי לחייך ולצחוק טיפה.

אבא שלי הוציא את משחק הרמי קוב הישן והטוב מהארון ושיחק איתי. מה שגרם לי להנות טיפה.

אשתו של אבא שלי עוודדה אותי בשיחות והמון תה, מה שגרם לי להתעודד טיפה.

אחותי הגדולה עשתה איתי מדיטציית קונדוליני שבעיקר הצחיקה אותי טיפה יותר.

אחי הגדול שלח לי את אחד הציטוטים היותר מקסימים שקראתי וזה גרם לי להתרגש טיפה. הציטוט הולך כך: "אם תפגוש אדם שבור, שב איתו, על סף השבר הארור, אל תנסה לתקן, אל תרצה שום דבר, ביראה ובאהבת הזולת, שב איתו שלא יהיה שם לבד." ("צל עריות", סמדר וינשטוק)

אני זוכרת שביום הולדת 28, ממש כמה דקות אחרי שהתחיל, חברה טובה התקשרה אליי ואיחלה לי יום הולדת שמח וצחקנו קצת על זה ש"ניצלתי" מ"מועדון 27".

למי שלא מכיר/ה, "מועדון 27" נוצר לאחר שמספר אנשים מוכשרות/ים בחרו להפסיק להיות בין החיים בגיל 27, לרוב ממנת יתר של סמים קשים. לא השוויתי את עצמי אליהם, לא אז ולא היום, אני גם לא משתמשת בסמים קשים. יחד עם זאת, לאחר הצבא מצאתי את עצמי עם קצת חרדות מהמוות. זה הגיע ממקום של אהבה ענקית לחיים ופחד גדול מאוד שאני לא אספיק לממש את כל הפוטנציאל שלי.

מה שמצחיק בכל הסיפור הזה הוא שגיל 28 צחק בענק על גיל 27.

גיל 28 התחיל עם המון כייף ועשייה שכל כולה מוקדשת לחלומות שלי, לפוטנציאל שבי.

פתחתי עסק לצילום שאני מאוד אוהבת, פגשתי אנשים מקסימים/ות, התחלתי לטעום את העצמאות ואת החלומות שלי, ותאמינו לי, זה היה טעים מאוד.

באוגוסט 18, זמן קצר לאחר שחזרתי מצילומים בחו"ל, קרה הגרוע מכל מבחינתי, שבמפתיע זה לא היה המוות.

זה התחיל בכך שהייתי מתעוררת בבקרים והלב שלי הרגיש שהוא על 5,000 קמ"ש לפחות. זה אחד התסמינים של התקף חרדה. מעולם לא הרגשתי כך, זה היה לי חדש וקצת מבהיל. זה המשך לקשיי נשימה, להרגשת תסכול, בושה ואשמה, שהובילו לגרוע מכל – לדיכאון עצוב מאוד שנמשך מספר חודשים.

המשך בעמוד הבא

נכון להיום, אני לוקחת כדור שנקרא ויפאקס, ולפי המלצות של המון אנשים, מומלץ לקחת את זה לשנה לפחות, בשביל שהסיכוי שהדיכאון יחזור – ייקטן.

אחד הדברים שעניינו אותי בתוך כל החוויה הזו במיוחד: כמה שזה נפוץ, דיכאון – ככה זה טאבו. יותר מנטייה מינית לדעתי.

העניין הוא שכולנו, בשלב כזה או אחר בחיים, חוונו או נחוה דיכאון. אצל חלק זה יהיה מודגש יותר ואצל חלק פחות, אך ללא יוצא מן הכלל כולנו יודעים איך זה מרגיש או איך זה לא להרגיש כלום.

אני מחשיבה את עצמי לבת אדם בעלת אינטליגנציה רגשית, אך כמות האנשים שגיליתי שלוקחים כדורים לדיכאון וחרדות, גדלה מיום ליום מאז הדיכאון.

איפה הייתם לפני זה? למה לא דיברתם/ על זה? ואם זה לא מספיק אז גם באותה תקופה היתה כתבה גדולה על יגאל בשן ז"ל ועל כמה שהוא התבייש בדיכאון שהיה לו. אבל למה להתבייש אם זה קורה לכל אחד ואחת מאיתנו בשלב מסוים? למה להתבייש אם כל בן אדם 2 לוקח כדור נוגד דיכאון או חרדה?

האחיינים שלי פשוט היו צריכים להיות בסביבתי בשביל שאני אדבק טיפה בשמחת החיים שלהם. החברות והחברים פשוט היו מדהימים ובאו לבקר ולעודד.

רוב הדיכאון הרגשתי שכל מערכת האמונות שלי, כל מה שלמדתי, כל מה שהכרתי, פשוט נעלם. הרגשתי בת 8 ולא בת 28.

בשלב מסויים הסכמתי ללכת לפסיכיאטר. ההתנגדות שלי לא היתה מהטיפול, היא הגיעה מהאחזות בדבר היחידי שידעתי על עצמי – אני לא לוקחת כדורים לא טבעיים.

הספיקו לי 3 שנים של ריטלין וקונצרטה, 3 חודשים של אוקסיקונטין במינון ללא פיקוח, התעמקות בהשלכות של תרופות לא טבעיות והתעמקות בעולם הפסיכוסומטיות והרפואה האלטרנטיבית, בשביל שזה יוטמע אצלי כל כך חזק.

כך חייתי בחמש השנים האחרונות – ללא כדורים לא טבעיים, המון חשיבה חיובית, דגש רב על מה שנכנס לי לגוף, ספורט, עשייה שמהנה עבורי ועזרה מאחד הצמחים הכי נפלאים בעולם – קנאביס. המרכיב שכנראה היה חסר לכל הטוב הזה היה איון.

כשנפגשתי עם שי הפסיכיאטר בפעם הראשונה, סיפרתי לו מה אני חושבת על כדורים לא טבעיים והתחלתי עם כדורים טבעיים לדיכאון וחרדה, אבל בשלב מסוים ההרגשה היתה בלתי נסבלת ונכנעתי לכדורים לא טבעיים. לקח עוד איזה חודש וקצת עד שהמינון של הכדור התאים לי והתחלתי להרגיש ולהרגיש הרבה יותר טוב.

המשך בעמוד הבא

יצא לי להתעמק בזה בזמן האחרון, בבושה, בדיכאון, בסביבה שלנו ואלו הן המסקנות, התובנות, ההארות והטיפים למי שחווה דיכאון או חרדה, למי שבסביבה של אנשים כאלו ולמי שיכיר מישהו שמכיר מישהו כזה:

- **תלמדו.** תלמדו על התמודדות הזו, בכל דרך שתמצאו.
 - **תזכירו.** תזכירו מדי פעם לאנשים האלו מה משמח ומעודד אותם/ן.
 - **תניחו.** תניחו למי שעובר/ת דיכאון לעשות את המעט שיש לו/לה רצון לעשות. אלא אם כן זה למות או לפגוע בעצמנו ובסביבה.
 - **תהיו.** פשוט תהיו שם איתם/ן. גם אם אתם/ן מרגישים/ות לא רצויות בעליל. זה תורם מאוד.
 - **תזכרו** שזה טבעי לגמרי ויש אלף ואחת דרכי טיפול והמחקר של הנושא הזה הוא רחב מאוד.
 - **תאהבו.** כי זה כל מה שצריך.
- אני מאחלת לכולנו שנה של בריאות, אושר, נחת והגשמה.
- החיים לגמרי משתפרים משנה לשנה, מבטיחה.

טיול לאפריקה / מאת עתליה סקיבה

רבים שואלים אותי "עתליה איך היה?" ספרי חוויות. מי שמחפש גלריות ומוזיאונים אין לו מה לחפש באפריקה. אני חיפשתי טבע ומצאתי ובשפע...

דרום אפריקה (נוצרים ומעט מוסלמים) לישראלי המצוי היא כמו כל ארץ אחרת המדהימה בנופיה ובשמורות הטבע שלה. "כיף התקווה הטובה" המציינת את הקו בין האוקיינוס האטלנטי לבין האוקיינוס ההודי. קייפטאון העיר מעניינת ומרשימה. הר השולחן וכל הצומח האנדמי (מקומי) עוצר הנשימה. שמורות הטבע הענקיות... כיום כשאין יותר אפרטהייד, עדיין רואים ליד כל עיר את עיר הפחונים שלה – אנשים שעובדים בעבודה קשה אך לא מכניסה ואלה כמובן השחורים. ישנה אבטלה של בני 40+ כי הם אינם יודעים קרוא וכתוב, לעומת הצעירים שהם משכילים יותר ולומדים באוניברסיטאות. ביוהנסבורג סיירנו בסוואטו שהיתה שכונת העבדים ביוהנסבורג - ברובע קטן שניקרא: אורלנדו מערב.

בסוואטו עצמה מתגוררים 4 מיליון איש בצפיפות רבה. לעומתה זימבבואה עולם שלישי שמנסה להתקדם. משדה התעופה ליונגסטון בזמביה עד העיר ויקטוריה פולס נסענו עם שלושה רכבים... בעיר ביקרנו במפלים העצומים עם עוצמה אדירה ולא מנוצלת. דבר שלא יכולתי להבין מדוע לא מנצלים את הכוח הזה להפיק חשמל חינם לכל המדינה? חשמל בבתים יש רק בעיר במידה ואין הפסקת חשמל - דבר שחווינו על בשרינו למרות היותנו בחלק העשיר של העיר, וכמובן מים זורמים. בכפרים, מי שיכול לשלם יש לו חשמל ע"י סידור פרטי. מי שלא יכול לשלם אין לו חשמל בבית. לפעמים יש גנרטור לכמה שעות בערב... מי שיכול כספית מסדר לעצמו צינור למים ויש לו מים זורמים. למי שאין כסף מביא מהמעין שהוא לפעמים במרחק של שלושה ק"מ. להתחתן עם כמה נשים אפשר חוקית למרות היותם נוצרים אין מונוגמיה, הגבר משלם בחתונה להורי הכלה הנוספת בפרות... אך למי יש כסף... ולהאכיל הרבה פיות ולהלביש אותם וכו'... רק מעטים מרשים לעצמם.

מדגסקר זהו אי גדול שאין לו אויבים ולכן אין מלחמות ויש צבא קטן מאד. השפה היא מלגסית. באי שמורות טבע רבות ושם ישנם הרבה סוגים של למורים – חיה אנדמית למדגסקר. הבתים קטנים עשויים מבוץ וקקי של הזבו (פרה עם גיבנת בגב), או בוץ עם ביצים – לא ידעו שאת הביצים אפשר לאכול... גם שם ניתן להתחתן עם הרבה נשים רק שזה מאד יקר – הרבה זבו... לנשים הנשואות. אין להם מספיק בשביל לשלם... מעטים מאד מרשים לעצמם וגם הם גרים בבתים קטנים מבוץ.

התשתיות על הפנים. כביש אחד משובש ומלא חורים לאורך המדינה. כל השאר כבישי עפר ללא מצא (כורכר דחוס). נפל עץ לא נורא עוקפים אותו. יש בוץ טובעני לא נורא אפשר לעקוף... לזה קוראים קיצורי דרך... הרחובות בעיר ובכפר הם ללא שמות והבתים ללא מספר. אפשר ללכת בקלות לאיבוד. הנהג שלנו שהיה גם המדריך ניסה להגיע באור יום, לצערי לא תמיד הצלחנו – הנסיעה היא ללא אור ברחובות, האנשים שחורים, וכל הריקשות אין להן מחזירי אור... נורא מפחיד לנסוע כך אבל לשמחתי תמיד הגענו ליעדנו.

האורז הוא המאכל הלאומי שלהם. אוכלים אורז שלוש פעמים ביום – בוקר, צהרים וערב. שדות האורז רבים מאד ובשבלים שונים שתמיד יהיה מה לאכול. ייבוש האורז נעשה על ידי הכביש (את האורז הזה אוכלים) או על יריעות בד בשדה. את הגידול בטרסות למדו מהיפנים. בטרסות מגדלים את כל שאר הירקות.

הלמורים במדגסקר

שדות האורז

טיול לאפריקה / מאת עתליה סקיבה

הנסיעות בתוך הערים מתנהלות ע"י ריקשות הנסחבות ע"י אופניים או אדם הרץ מלפנים וסוחב את הריקשה וע"י טוק טוקים. שאלתי את המדריך מדוע אין אוטובוסים והתשובה הייתה: מה יעשו כל הגברים המסיעים את הריקשות?

חיפשתי טבע ופגשתי בהמון טבע וגם אנשים מאד שונים מאתנו. לא רק בצבעם אלא גם בהתנהגותם, סבלנותם הרבה והשמחה המתפרצת.

הנחלים והנהרות החומים הזורמים משמשים: לשתייה, כביסה, רחצה ולהעברת סחורה או תיירים כמונו במעבורת (רפסודה על קטמרן). באחד המעברים שלנו בנהר, נישבר הלהב של "המנוע" והמעבורת שטה לאן שרצתה... . הצוות הזריז שהיה על המעבורת תיקן את הלהב ע"י "הלחמה" – קשירת הלהב בחבלים והמשכנו לשוט בנהר. משה היה יוצא מדעתו – משתגע מצורת ההלחמה הזו... הכל אפשרי בארץ הזו.

האנשים שמחים וטובי לב הם לא מכירים משהו אחר. ישנם מלגסים שנסעו לאירופה וחזרו למדגסקר ומנסים לעשות משהו טוב לעם ולתיירות המתפתחת. אוטובוסים אין בכלל רק ואנים עמוסים לעייפה וגם הם לא בשעות קבועות. ראינו אנשים יושבים בצידי הדרך ומחכים, מחכים אולי יגיע משהו. הכי הרבה ינסו שוב למחרת. וכך הלאה.

מפלי ויקטוריה

בית מבוץ וביצים- מדגסקר

ברכות לבביות

למיכה דרורי על קבלת תואר הדוקטור.
מאחלים לך המון בהצלחה בהמשך
הדרך!

נעים להכיר ילדי השנה שבועות תשע"ט 2019

שם+ שם משפחה: ניר פילדס

השתייכות בגעש: משפחת פילדס- קוגלר

הסבים והסבתות שלי בקיבוץ: אורה ודני פילדס

גיל: חודשיים וחצי

בחירת השם: משמעות השם ניר זהו 'שדה חרוש' וחוץ מזה שזה הנוף האהוב ביותר על דנה זה גם מתכתב יפה עם המשמעות של השם משפחה פילדס (שדות). בנוסף ניר נולדה ב21.3 היום הראשון לתחילת האביב וגם היום שבו היה מעוף פרפרים אדיר שנדדו וריחפו בשמי הארץ. לכן בחרנו בשם שמתחבר לטבע, לארץ ישראל כמו שאנחנו אוהבים אותה, אביבית ופורחת .

מאכל אהוב עליו: חלב תוצרת אמא

משחק/ צעצוע אהוב עליו: חלב תוצרת אמא ☺

קולות שכבר התחלתי להשמיע: צחוק מתגלגל מתוך שינה

אני מתהפך/ זוחל/ עומד: מנסה להחזיק יותר מ3 דקות על הבטן ☺

מסר מההורים לקיבוץ לכבוד החג: מאחלים לימים של פריחה, התחדשות ויופי. ולחיי חברי הקיבוץ הקטנטנים שבדרך ☺

נעים להכיר ילדי השנה שבועות תשע"ט 2019

שם+ שם משפחה: אדם סטבסקי יערי

השתייכות בגעש: משפחת יערי

הסבים והסבתות שלי בקיבוץ: נכד לרוני ומאיה יערי, נין לרבקה גלפז, סוניה קלינה, עמליה יערי ואחיין לגל וכברת, אורי והילי ולישי.

גיל: 3 שבועות

בחירת השם: חיפשנו שם עם צליל נעים שמסתדר טוב גם בלועזית

מאכל אהוב עליי: סימילאק

משחק/ צעצוע אהוב עליי: ספר צורות בעריסה

קולות שכבר התחלתי להשמיע: בעיקר בכי בשלב זה

אני מתהפך/ זוחל/ עומד: עוד לא

מסר מההורים לקיבוץ לכבוד החג: שנמשיך לחגוג יחד באווירה נעימה, מחברת ומכבדת.

נעים להכיר ילדי השנה שבועות תשע"ט 2019

שם+ שם משפחה: נורי דיין

השתייכות בגעש: הורים- עודד ונועם, סבים- משפחת אשד, דודים- משפחת סירוטה

הסבים והסבתות שלי בקיבוץ: תמי ואילן אשד

גיל: 3 חודשים

בחירת השם: אהבנו את השם נורי שמשמעותו "האור/האש שלי". בנוסף, בהודו אומרים "נורי" לאישה בחינה ובחתונה שלה והמשמעות היא שהיא זוהרת.

מאכל אהוב עליי: חלב מאמא

משחק/ צעצוע אהוב עליי: כפות הידיים שלי

קולות שכבר התחלתי להשמיע: צחוק, ציוצים ובכי

אני מתהפך/ זוחל/ עומד: בימים האחרונים התחלתי להתהפך וגם קצת לזחול על הגחון

מסר מההורים לקיבוץ לכבוד החג: מאחלים לכל בית געש חג שמח ושנה ברוכה ופורייה.

נעים להכיר ילדי השנה שבועות תשע"ט 2019

שם+ שם משפחה: גוני רום

השתייכות בגעש: משפחת אבני. אני בן של מאיה וגילעד אבני רום ואח של נטע ונרי. נכד של רוסיטה וחגי, ונין של צ'ופה יש לי גם הרבה דודים ובני דודים בקיבוץ - סנדרה ואוריאל, ליהי ואודי, אורי, אביה ויובל, חן וגילי, ערן נופר ועפרי, שרון ואמיר, גיא ושרון. דודה נעמי ודני, יוחאי ונעמה, אוהד ואורן ואיילת ויונתן

אני אוהב את כולם מאוד

הסבים והסבתות שלי בקיבוץ: רוסיטה וחגי אבני

גיל: 8 חודשים

בחירת השם: ההורים שלי אהבו את הצליל והמשמעות של השם שלי וגם נגמרו להם הרעיונות לשמות לבן באות נ'.

מאכל אהוב עליי: חלב של אמא וכשבא לי לחטוא - גלידה ☺

משחק/ צעצוע אהוב עליי: אריזה ריקה של מגבונים ☺

קולות שכבר התחלתי להשמיע: בה בה בה, דה דה, אההההה, די די, גו גו גו, קההההההההההה

אני מתהפך/ זוחל/ עומד: אני מתהפך הרבה ובדיוק התחלתי לזחול לפני שבוע

מסר מההורים לקיבוץ לכבוד החג: אנחנו מאחלים לקיבוץ שנמשיך כולנו כפרטים שבונים קהילה לטפח את האדמה שמחברת ביננו ושנזכה לראות ממנה פירות וביכורים רבים ומגוונים.

נעים להכיר ילדי השנה שבועות תשע"ט 2019

שם+ שם משפחה: מיקה שורר ניצן

השתייכות בגעש: מיקה בת לעוז וגל, נכדה לאדל ויוסי שורר

הסבים והסבתות שלי בקיבוץ: אדל ויוסי שורר

גיל: 3 חודשים

בחירת השם: אהבנו את השם עוד בהריון ואחרי שהיא נולדה גילינו שהוא מתאים לה מאוד.

מאכל אהוב עליי: חלב אם טרי וחם (ולאחרונה גם את כפות הידיים שלה)

משחק/ צעצוע אהוב עליי: מובייל מסתובב כאשר הדמות האהובה עלי היא ציפי הציפור הצהובה.

קולות שכבר התחלתי להשמיע: איי, אה, הווי, נהה, יללות של חתלתול קטן...

אני מתהפך/ זוחל/ עומד: התהפכתי 3 פעמים

מסר מההורים לקיבוץ לכבוד החג: היתרון בלגור בקובייה עם תינוקת זה שאפשר ביד אחת לשטוף כלים וביד השנייה להרדים את התינוקת בעריסה שלה...

נעים להכיר ילדי השנה שבועות תשע"ט 2019

שם+ שם משפחה: בארי צור

השתייכות בגעש: משפחת גולדברג

הסבים והסבתות שלי בקיבוץ: צביקה ומירה

גיל: חודש

בחירת השם: עבורנו המילה בארי היא סמל למקור חיים, חיבור למקום ומפגש בין בני אדם וכן, לעבודה ויצירה אנושית. ה-י שבסוף השם מוסיפה מימד של קרבה ☺

מאכל אהוב עליי: חלב

משחק/ צעצוע אהוב עליי: אני הצעצוע של אחותי כרם

אני מתהפך/ זוחל/ עומד: שוכב ומרים את הראש פה ושם, ער בלילות וישן בימים.

מסר מההורים לקיבוץ לכבוד החג: חוט השני שעובר במגילת רות, שנהוג לקרוא בחג שבועות, הוא חסד. מאחלים לקיבוץ געש, לכבוד החג, הרבה חסד בין האנשים! זו גם הזדמנות עבורנו לומר תודה על העטיפה והחיבוק הקהילתי החם אחרי הולדת בארי וגם, תודה על חג השבועות המקסים שהיה!!

נעים להכיר ילדי השנה שבועות תשע"ט 2019

שם+ שם משפחה: טומי גילדין

השתייכות בגעש: בת של עידו וגלי, אחות למיה ודני. דודים: כל הכנענים יעלי, שירי, יובל עודד ובני משפחותיהם (:

הסבים והסבתות שלי בקיבוץ: יהודיתה ויצחק כנען

גיל: 4 וחצי חודשים

בחירת השם: התלבטנו ארוכות (בכל זאת בת שלישית אז המאגר כבר מצומצם...) מאוד אהבנו את השם טומי מהתחלה והסתדר לנו עם שמות שהם גם קצת בינלאומיים, ושיש בו יוד (סוג של אמונה תפלה שבזאת) וכשהיא נולדה התאים לה מיד.

מאכל אהוב עליו: חלב אם. טעמה כבר כמה פירות וירקות והתלהבה מאוד מתפוח.

משחק/ צעצוע אהוב עליו: עכברון על קשת צעצועים.

קולות שכבר התחלתי להשמיע: יש מגוון רחב- חשוב אולי לציין את הווליום הגבוה והעוצמה!!

אני מתהפך/ זוחל/ עומד: מתהפכת בטן/גב

מסר מההורים לקיבוץ לכבוד החג: שנאהב אחד את השני יותר ונמשיך לעשות זאת למרות חילוקי הדעות והשינויים הצפויים לנו

נעים להכיר ילדי השנה שבועות תשע"ט 2019

שם+ שם משפחה: נבו אשל

השתייכות בגעש: משפחת יערי דורית ואיתן. דודים: יובל, עדן, מעין ואלון יערי.

הסבים והסבתות שלי בקיבוץ: דורית ואיתן יערי

גיל: 7 חודשים

מאכל אהוב עליי: בננה

משחק/ צעצוע אהוב עליי: כדורגל קטן שעדן קנתה לי

קולות שכבר התחלתי להשמיע: בא-בא

אני מתהפך/ זוחל/ עומד: מתהפך ומסתובב במקום

מסר מההורים לקיבוץ לכבוד החג: אומנם גרות במעגן מיכאל אבל אוהבות מאוד את הקיבוץ ומאחלות חג שמח ☺

נעים להכיר ילדי השנה שבועות תשע"ט 2019

שם+ שם משפחה: מאיה ליבשיץ

השתייכות בגעש: אימא גאיה, אבא מישקה, אח אור, סבא ריינולד, סבתא אירנה ודודה דיאנה

הסבים והסבתות שלי בקיבוץ: ריינולד ואירנה ליבשיץ

גיל: 9 חודשים

בחירת השם: אימא. זה היה בתכנון עוד לפני ההיריון

מאכל אהוב עליי: במבה

משחק/ צעצוע אהוב עליי: כל מה שאחי משחק בו כרגע

קולות שכבר התחלתי להשמיע: מאמא, אבא ונהמות מתוקות

אני מתהפך/ זוחל/ עומד: נעמדת, עוברת בין רהיטים ומטיילת בבית בזחילה על שש

מסר מההורים לקיבוץ לכבוד החג: חג שמח. בריאות, אושר, אהבה ושנשמור על טוהר כל השנה ☺

נעים להכיר ילדי השנה שבועות תשע"ט 2019

שם+ שם משפחה: אגם אסתר הדר

השתייכות בגעש: סבתא רחל הדר, דוד אבי ועמירם והדודות לילך ורונית וכמובן כל הבני דודים המתוקים לבית משפחת הדר

הסבים והסבתות שלי בקיבוץ: רחל הדר, סבא משה הדר ז"ל

גיל: 6 חודשים

מאכל אהוב עליי: הרוק של אחותי אלמוג

משחק/ צעצוע אהוב עליי: תוויות של כריות, שקיות ואריזת מגבונים ריקה

קולות שכבר התחלתי להשמיע: אררר,דה דה

אני מתהפך/ זוחל/ עומד: הכל ביחד בשילוב של פליק פלק

מסר מההורים לקיבוץ לכבוד החג: נתראה בחוף

נעים להכיר ילדי השנה שבועות תשע"ט 2019

שם+ שם משפחה: גיא קלינה רייך

השתייכות בגעש: משפחת קלינה.

הסבים והסבתות שלי בקיבוץ: רינה ודני ז"ל קלינה

גיל: שנה

בחירת השם: מאז ומתמיד ידענו שברגע שתיוולד לנו בת יקראו לה גיא

מאכל אהוב עליי: ענבים/ אבטיח

משחק/ צעצוע אהוב עליי: שירים, שירים, שירים

קולות שכבר התחלתי להשמיע: אבא /הלו / האו האו

אני מתהפך/ זוחל/ עומד: עומדת

מסר מההורים לקיבוץ לכבוד החג: מאחלים לילדים שלנו שגם הם יוכלו לגדל את הילדים

שלהם בדיוק במקום הזה .

בבטחון ובחיבור מלא לטבע.

חגיגות יום הולדת לגעש

בתאריך ה- 5.7.2019 נחגוג לקיבוצנו האהוב יום הולדת 70.
אז הנה עדכון על מצב החברים/ענפים בקהילה שכדאי לדעת:

- כמות תושבים בגעש- 681

- כמות חברי קיבוץ- 406

- מועמדים- 11

- חיילים- 14

- כמות ילדים- 178

- נמצאים בעצמאות כלכלית – 48

- בעלי צרכים מיוחדים + שנת שרות (י"ג) – 13

- חברים וילדים בשנת חופש- 9

- הענפים בגעש- מפעל, חמי געש, נכסים, גני ילדים, בי"ס אדם וסביבה, מכבסה, דשא מוכן געש (גד"ש), מטע, מרפאה, מרפאת שיניים, ת.ש.ר /אופטיקה, ספרייה, מספרה, דואר, ותיקון, מים, אחזקה, נוי, כל-בו, מועדון לחבר

נאחל לקיבוצנו עוד שנים רבות של צמיחה, התרחבות וגדילה. שנדע ימים מאושרים מלאי סיפוק אישי וקהילתי. שנכבד, נעריך, נקשיב וננהג בסבלנות איש אל רעהו. המון מזל טוב לקיבוץ שלנו!

חגיגות יום הולדת לגעש

ביתי געש / מאת רבקה רובינשטיין

"חיבוק אוהב ומלטף משדותייך הירוקים
המתכסים באביב בשלל צבעי פרחים
ריחות נפלאים מאדמתך בשעות הזריחה
וקולות הציפורים שפותחים במקהלה עליזה
תכול שמיים שנחתך במעוף של בעלי כנף
במרחק לא רב, ההרים נותנים מסגרת ממזרח,
לתמונה שכולה עם נגיעות מכחול של אומן המתעלה על כולם, הטבע וממערב, משלים
את המסגרת, הים התיכון.
החובק אותנו כמו תכשיט של אורות מרצדים ובצבעים משתנים הרוחש בלילות, ומביא
אלינו עם בוקר רוחות מלוחים
שעוטפים אותנו כמו חיבוק של אוהבים...
שביל יורד מן השדה החרוש
בפיתול קל, מביא אותנו למבואות הקיבוץ
גגות אדומים, צמרות עצים המצילים על החצרות
מגדל המים מזדקף נוגע לא נוגע בשמיים.
ריחות מוכרים מקבלים את פניי.
בכל חובר יחד כמו זרועות אוהבות של אמא
"בואי הנני כאן, מחכה לך"..."
כמה טוב להגיע הביתה!"

קיבוץ געש מבראשית / מאת רבקה רובינשטיין

בתמונה- רבקה רובינשטיין
צילום: יושקו (יוסף רובין)

ביום אביבי יורדת נערה מאוטובוס על כביש תל אביב-חיפה. בת תשע עשרה היא, מלאת ציפיות וסקרנות מחזיקה היא במזוודה קטנה וצועדת לאורך הכביש. ניחוח של פריחת הדורים אופף אותה, בבשמיו עד כדי שיכרון חושים, היא צועדת לאט אבל בטוחה. הרי היא באה לפגוש את חבריה מהחיים האחרים שנשארו מאחור בעיר מולדתה "מונטווידאו" באורוגוואי. אחרי הליכה של עשר דקות, הופיע כמו בתמונה, יושב קטן, עם כמה עצים וגגות אדומים. בהגיעה למקום אחרי בירור קטן, פגשה את חברותיה ומאוחר יותר, את חבריה. הרגשה מדהימה שסוף סוף הגיעה הביתה הציפה אותה, החום שקיבלה, ההתעניינות במעשיה, הכי חשוב שפת האם הכניעו אותה במהירות למצב רגשי שהוביל אותה להחלטה להישאר בקיבוץ געש ולשנות את כל תוכניותיה מקודם. חג הפסח עמד בפתח. הקיבוץ נראה כמו מרקחה, כולם התרוצצו בקדחתנות של עשייה בהכנת החג,

אלה בחזרות למקהלה. אחרים בלוגיסטיקה (במה, שולחנות) וכמובן האוויר התמלא בריחות של בישול מבית... וכל זה, תוך כדי העבודה השוטפת של הקיבוץ. הכל נראה חלומי-העבודה ביחד, המשימות המשותפות, החיים ביחד, הכל תחת הכותרת של אידיאליזם, סוציאליזם, אחוות עמים ורעות. כבר לא הייתי לבד, כולנו חברים שערבים זה לזה. ממש הייתי מסוחררת מרוב חוויות עד שחברי הטוב מאז הימים, שאיתו אחרי זמן לא רב התחתנתי, נגרו, הוריד אותי מהסחרחרה הזאת ועשה לי סדר בראש וגרם לי לחשוב שאם ארצה להישאר אצטרך להתמודד עם שיתוף, ומה זה בכלל שיתוף? ומה זה להתמודד עם חברה של השומר הצעיר וחוקיה הדוגמתיים? מפאת צעירותי וחוסר הניסיון חיים, הבחירה לחיות בחברה סגורה שחוקיה נוקשים, זה היה בשבילי אתגר גדול וכמובן לא הבנתי אז לאיזה מלחמות נכנסתי עם עצמי, עם החברה, עם האידיאולוגיה הקיבוצית וחוקיה הנוקשים.

וכל זה כי האמנתי שהגעתי למקום הנכון, אפרט: השיתוף בחובות למשל, תורנויות בחדר אוכל, מטבח שמירה בבתי הילדים, תורנויות שבת בבתי ילדים, לינות הורים, שמירות חצר, תורנויות חליבה, לול, סירים ועל כל זה, גיוסים בשדות בשבתות ובחגים.

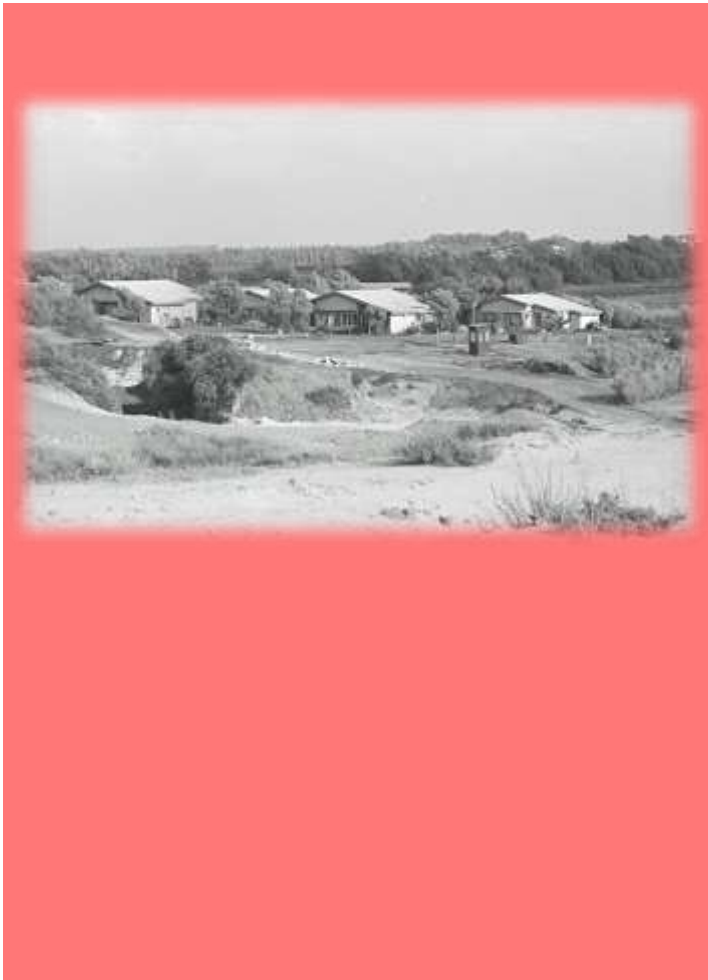
בזמן הכתיבה, התמונה שאני מקבלת בעיני רוחי היא, שאני נמצאת בכוררת דבורים שכל פעולה מתוזמנת בדייקנות על מנת ליצור מכונה מושלמת ומשומנת ושמה קיבוץ.

כשאתה נכנס לחברה כזאת, אתה צריך להשיל מעליך הרגלים, השקפות ורצונות שלא מתאימים לחיים בקיבוץ. ובכל זאת, דרכי החיים בשבילי הקיבוץ מפותלים ומסובכים ככל שיהיו, לא משתווים עם חוויות מעצימות שמצאתי בחיים אלו.

מחובתי להתייחס לפן האנושי.

המבנה האידיאולוגי, הלוגיסטי והטכני היו מושלמים. אבל כאן נכנסים המוטיבים האנושיים ואילו המשוכות הקשות שצריך מיומנויות שלא אצל כולנו היו קיימות וזה מה שסיבך את החיים בצוותא:

ניגוד אינטרסים, קינאה, הוצאת שם הרע, רצון לשלוט וכו'... כמו כל ארגון אנושי שמכבד את עצמו היתה לנו וועדת חברה, שבה החבר היה יכול לשפוך את הלב. למשל: עימות יריבים, שיוכלו לדבר ולפתור את הבעיות שביניהם באמצעות מגשר. כשאתה צעיר, אתה חושב שהצדק הוא המונופול שלך, כמה עצוב ומתסכל לגלות שזה לא כך!

אם המחנך היה אובייקטיבי וחזק, הכל היה מסתדר, אבל לא תמיד היה כך. החלק הכי קשה, היה שתמיד היה חלק של הורים שלא הקלו. זה החיים. למרות כל הקשיים, הילדים גדלו ונהיו בני אדם עם ערכים ומקובלים בחברה. בוא נגיד שהקיבוץ היה כור היתוך של מרקם אנושי, רב גוני, ששם לעצמו מטרה להצליח במשימה של אידיאל ושמו קיבוץ.

הדרך היתה מאוד לא קלה, כל הזמן היינו עסוקים בלהתאים את עצמינו לחברה המתפתחת. הבעיות היו אינספוריות, לא התעצלנו והתמודדנו איתם עד עצם היום הזה, כמו החיים עצמם, לכן הגענו עד הלום ועוד נמשיך להתמודד!

למרות הקושי אספר את היופי שבחיים של ילדינו: המרחבים הירוקים, הטיולים, הגילויים הסביבתיים, הים הפתוח, המשחקים בחוף, הלמידה בכיתות קטנות, החיים בצוותא בחגים, התרבות המבוססת על עשייה עצמית. אני מונה את כל הדברים האלה ומתמלאת בסיפוק אדיר שלמרות הקושי שהתמודדנו,

השלב של בניית משפחה, זה השלב המסעיר, העוצמתי והרגיש ביותר בחיים. לקבל את המודעות של אחריות שלך ושל בן זוגך על הצאצאים החדשים שאתה מביא לעולם, זה הופך אותך, לאדם יותר מפקס ולוחמני, על מנת לעקוב אחר המתרחש בזמן התפתחותם ולנסות לתת להם את הכלים האופטימליים לתפקוד בעתיד כמבוגרים, זאת היתה אחריות עצומה לי ולבן זוגי, זאת היתה התקופה הכי מאתגרת, מפחידה ומתסכלת, מלווה ברגעי אושר עצומים ומעצימים. לא קל לגדל ילדים בחינוך משותף ובכל זאת, אני יכולה להגיד, זה היה גן עדן לילדים.

היו הרבה ויכוחים כגון: האם המטפלת הזאת מתאימה? או לא?, האם הלינה המשותפת היא דבר חיובי או לא להתפתחות הילדים? ועוד...

החיכוך היה גדול בבתי הילדים. נתחיל בריבים, רצונות, תחרותיות, הקנטות, אפילו על ילד מסוים, סובלנות, חוסר קבלה של השונה ועוד.

מימין: רחל הדר, זהבה שטרויך, רנה וייס ולאורה רייכל. גיוסים במפעל. צלם: יושקו (יוסף רובין)

מגרש המשחקים הישן ברחבה האחורית של הכל בו היום

הצלחנו במשך שנים להקים חברה מיוחדת ובריאה, מלאת תוכן שבמבט עכשווי, לא קל למצוא ייחודיות שכזאת.

כשאני חוזרת וקוראת את השורות מלמעלה, אני חייבת להיות הוגנת עם עצמי וזאת המסקנה שהגעתי אליה:

מצד אחד המפעל האדיר שהתחיל עם הקמת הישוב היהודי, חומה ומגדל, ביטחון הגבולות מושתתים על אמונה בלתי מתפשרת של ההתיישבות וציונות וכנגד האידיאולוגיה של הסוציאליזם ואחוות עמים, השומר הצעיר וחיי קיבוץ. זאת חבילה ענקית, שקשה לשאת תחת כל הכובד הזה. למרות כל השנים שחלפו, המפעל הזה נשאר עומד, חזק ואיתן, עם הרבה שינויים והתאמות. ימים יגידו לאן זה יוביל אותנו, צריך להיות על המשמר ולהתאים את עצמינו לזרם המשתנה כמו לחיים עצמם.

- הכיתה הישנה שלנו. הצריף השני (אחרי בית התינוקות) שהיה הבית הראשון שלי. המדרגות בכניסה ובצד שמאל למעלה תלוי פעמון. כשהיינו יוצאים להפסקה התפורנו לכל רוח וחיים נענען המציא רעיון אחרי שבזבו שעות ארוכות בחיפוש אחרי ילדים שעכחו לחזור מההפסקה: בתום הזמן שנקבע, היה מכה בפעמון. הצלצול היה חזק וברור, נשמע בכל הסביבה. גם הרחוקים והשקועים עמוק במשחק שמעו, עזבו הכל וחזרו בריציה לכיתה.

- יוקה השחרחרת- ההצגה של סיום כיתה א' ואני בדמות של בובה כושית. בבוא הרגע להתאפר, התעקשתי שלא להמרח בצבע שחור. כל נסיונות השכנוע, לא הועילו כי אני בכיתי ולא הסכמתי וכך נשארתי הבובה הכושית- הלבנה.

- שיחות הקיבוץ שלנו: היה מקום, ליד בית התינוקות, שטח חולי עם מכתש קטן ועגול. שם היינו יושבים ומשוחחים בנינו, רק הילדים, על הדברים ששמענו מהגדולים. קראנו לזה "שיחת קיבוץ" והרגשנו ממש רציניים וחשובים.

- ההליכה לים: כמובן תמיד יחפים, הולכים עם חיים לים. נכנסים עמוק וכשכבר לא מגיעים לקרקעית בעמידה, נתלים על זרועותיו של חיים. אשכולות ילדים תלויים על זרועותיו החזקות והיציבות. והחזרה מהים: יש בדרך חול לבן וחול חום. בחול הלבן הולכים יחפים ומצליחים להתגבר על החום ברגליים. אבל כשמגיעים לעלייה ושם יש חול חמרה, חום ומהודק, שם המבחן האמיתי. המבחן הוא ללכת לאט על החול החום, לנשך שפתיים ולהתגבר, למרום שחום ממש שורף את כפות הרגליים. בין הפגודה לכיתה יש עוד קטע של חול חום לוחט, ושוב מנסה בכל הכוח ללכת לאט. בסוף מתחילה לרוץ כי הסבל רב מידי. והבושה מול הילדים שהצליחו לא לרוץ....

סופר בבוקר של נוסטלגיה לותיקים של געש, במסגרת אירועי חג ה- 50 לקיבוץ.

קבוצת שחף-אשל

- נושא האינדיאנים- חיים השיג אוהל גדול והקים אותו במרחק לא גדול. מעבר לבית התינוקות. שם למדנו את נושא האינדיאנים. עם הנוצות הצבועות, הריקודים המיוחדים, ממש הרגשנו אינדיאנים אמיתיים.

- המיול לגבעות- טיילנו המון בגבעות, במיוחד זכור לי המיול למקום בו מתי נפלה ונחבלה. שם עמדנו ליד המצוק וחיים סיפר מה קרה למתי ואיך היא מעדה. אחר כך, ליוונו את מחלתה עד שנפטרה ותמיד חשבנו שהכל התחיל מאותה מעידה אומללה.

הסיפורים והחוויות רבים, ואת הכל אופפת הרגשה של יחד מאוד הדוק. קשה להפריד בין אני לאנחנו. היינו ביחד הילדים של חיים, שקראנו לו מינקי (לא זוכרת למה?) והכרנו כל תגובה שלו. כל תעלול שעשינו (בעיקר הבנים) היה זוכה לתגובה ומראש ידענו שחיים יגיד: "השנה לא נצא למיול שנתי, או אם הקיץ התקרר: "לא נוכל לצאת לקיימנה" ומשום מה מעולם לא מימש את איומיו. חששנו מכעסו, שיצא בעיקר על תעלולי הבנים, ואהבנו את החיוך הנפלא והנתינה האינסופיות. אפילו כעסנו כשיצחק בנו היה בסביבה זוכה לתשומת לבו.

רבים מהחברים והחברות בקיבוץ הקטן והצעיר, השפיעו ונגעו בחיינו כילדים, כי את כולם הכרנו. לי נשארה בלב ובזכרונות תחושה של ילדות מרופדת, רכה, מלאה חוויות נפלאות שכיף להזכר בהן

צלצלו להגיד מזל טוב

- 1.6** - זמי בן חורין, קסלסי חיים, חן הדר, ניר בלבן
- 2.6** - אלימלך שחף
- 3.6** - אלון טמים, אריאל בלבן
- 4.6** - רותי דוויק סלוצקי, כתב הראל, נעם פלברג
- 5.6** - שולמית פרנס, אמיר סיטרין
- 6.6** - עירית פאוסט, ניר להב, אירית אסתר קנר
- 7.6** - מקסימיליאן פופר, שפירא אורי
- 8.6** - שרה לזר, רעיה סטימצקי, נגה בנרוש סלוצקי
- 9.6** - רנה וייס, אלה סקיבה, סבין שקד
- 10.6** - חן אבני, רות רותם, גיא קלינה
- 11.6** - רחל אלימלך
- 13.6** - ערד יצחק סלוצקי
- 14.6** - דקלה מעין, טל קלינה
- 15.6** - מיכל גרשוני קייט, לוטם קסטין, אלה הרנוי
- 16.6** - ראובן גפני, אבירם מן, אביב רובינסקי, הילי יערי
- 17.6** - עדה שחר, שמעון אלימלך, עדי ברקן, לילך סיטרין, עדן יערי
- 18.6** - דני בלבן, אלי בלבן,
- 19.6** - לאה שקד, אייל רותם, עדן סיטרין
- 20.6** - הדויג מעין, נועה סירוטה, רועי דור, רותם דור
- 21.6** - מתי גרונטמן, שי רוזנטל
- 22.6** - לילך הדר, ליהי אבני-כהן
- 23.6** - רונית גושן-הדר, ניצן נגרי
- 24.6** - מיכל גונדטר שרויט,
- 25.6** - יערה שחם סופר, גל ברודצקי
- 26.6** - רחל סלוצקי
- 28.6** - רדי פילס
- 30.6** - אוהד וסרלאוף, קרני מזור

הודעת מערכת

בתאריך ה- 3.7, נקיים מפגש הדרכה על האפליקציה החדשה של אתר געש. מוזמנים להיכנס לאתר געש בכתובת:

<https://gaash.kibbutz.org.il/>

הכניסו סיסמא ושם משתמש ובדקו האם פרטיכם נכונים ומעודכנים תחת קטגוריה ספר טלפונים בכתובת הבאה:

<https://gaash.kibbutz.org.il/cgi-webaxy/item?tels>

בהצלחה, לשאלות ניתן לפנות אל קרינה פלדמן karinafeldman@gmail.com

